

Arrest

nr. 141 349 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN BOSCH en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, huwt op 26 april 2008 in Cuba met een Belg.

Zij komt in juni 2012 op legale wijze België binnen in het kader van gezinshereniging.

Op 4 juli 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 oktober 2012, 8 november 2012 en 10 juni 2013 legt verzoekster bij de lokale politie klacht neer inzake slagen en verwondingen haar toegebracht op 23 oktober 2012.

Op 12 november 2012 deelt de advocaat van verzoeksters echtgenoot aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de echtgenoot een verklaring gaan afleggen is bij de politie aangaande de gebeurtenissen van 23 oktober 2012 en dat de echtscheidingsprocedure wordt opgestart.

Op 13 februari 2013 bezorgt de advocaat van verzoeksters echtgenoot aan de Dienst Vreemdelingenzaken het echtscheidingsvonnis *d.d.* 8 januari 2013.

Op 24 mei 2013 wordt aan verzoekster een schrijven ter kennis gebracht van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin zij verzocht wordt alle documenten voor te leggen die nuttig kunnen zijn voor haar dossier, met name inzake de duur van het verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, de mate van bindingen met het land van oorsprong.

Op 20 juni 2013 legt verzoekster volgende stukken voor: een inschrijvingsfiche voor Nederlandse lessen, een bewijs van geslaagd zijn voor een module Nederlands, haar Cubaans diploma van arts, een Cubaans registratieattest van gezondheidswerker en synthesebesluiten onderhoudsuitkering na echtscheiding, waarbij de PV's van 23 oktober 2012 en 8 november 2012 zijn gevoegd over de klacht van verzoekster tegen haar echtgenoot.

Op 20 september 2013 vraagt verzoekster aan de procureur des Konings waarom de twee pv's ingevolge haar klachten zonder gevolg werden geklasseerd.

Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoningverslag dd. 17/12/2012 van de politie van Genk blijkt dat betrokkene sedert 23/10/2012 het huis heeft verlaten. Hun relatie is stuk gelopen.

Betrokkene ondertekende op 24.05.2012 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basiscursussen betreffen en dat culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt.

-Betrokkene legt haar diploma van arts voor dat zij behaald heeft in haar thuisland. Zoals blijkt uit haar dossier is haar diploma hier in België niet geldig en kan zij niet tewerkgesteld worden als arts.

-betrokkene ontvangt tot op heden leefloon : aangezien betrokkene leefloon ontvangt kan men stellen dat betrokkene bezwaarlijk enige moeite doet om zich te integreren en werk te zoeken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog kinderen heeft in haar thuisland, bijgevolg kan gesteld worden nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst.

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer haar geen schade zal berokkenen.

*Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.
(...).”*

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster op 14 januari 2015 en 20 februari 2015 bijkomende stukken heeft ingediend, wordt opgemerkt dat dit niet voorzien is in het procedurereglement en dat deze stukken die allemaal dateren van na de bestreden beslissing, behalve één pv d.d. 10 juni 2013 dat nooit eerder werd voorgelegd aan het bestuur, uit de debatten moeten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

(...) schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, proportionaliteit en redelijkheid

Dat verzoeker anno 2008 huwde met een Belg.

Dat verzoekster na een aantal jaar samen met haar man naar België verhuisde, maar dat het hier helemaal mis liep.

Dat verzoekster mishandeld werd door haar man, zoals blijkt uit de stukken en dat zij gedwongen werd hem te verlaten.

Dat hierop mevrouw haar verblijfsvergunning werd ingetrokken.

Dat deze beslissing aan alle redelijkheid voorbij gaat.

Dat het enkel proportioneel en redelijk zou zijn om verzoekster overtuigingsstukken te aanvaarden en alzo toepassing te maken van art. 11, § 2, 4° lid 4 Vreemdelingenwet.

Dat aldus de zorgvuldigheidsplicht word geschonden.

Dat de voormelde beslissing alsdusdanig onbehoorlijk bestuur uitmaakt.”

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

“In een eerste en enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de zorgvuldigheidsplicht ;*
- de motiveringsplicht ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing manifest onredelijk zou zijn. De verzoekende partij houdt voor geen schuld te hebben aan het spaak lopen van haar relatie en zij levert kritiek op het feit dat wordt gemotiveerd dat ze er niet alles aan heeft gedaan om zich te integreren.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”. Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het tweede onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(...)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de samenwoning tussen de verzoekende partij en haar voormalige echtgenoot reeds beëindigd werd op 23.10.2012, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vaststelde dat de relatie tussen betrokkenen is stukgelopen en in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet een einde kon gesteld worden aan het verblijf van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel naar het feit dat haar echtgenoot haar sloeg en mishandelde en meent dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder vooreerst gelden dat in casu uiteraard geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de verzoekende partij op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot verblijf werd gemachtigd als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat bewezen is dat de verzoekende partij door dhr. B. werd geslagen en/of mishandeld. Integendeel blijkt dat het door de verzoekende partij voorgehouden feitenrelaas slechts gesteund is op haar eigen verklaring, terwijl deze beweringen zowel door dhr. B. zelf, als in verscheidene andere verklaringen worden tegengesproken.

Het medisch attest dat door de verzoekende partij wordt voorgelegd is in dit kader evenmin dienstig als bewijs, vermits nergens wordt aangetoond dat de vastgestelde slagen en verwondingen door dhr. B. zouden zijn toegebracht.

De verzoekende partij haar beschouwingen missen derhalve grondslag, waar zij laat uitschijnen dat het zou vaststaan dat zij omwille van familiaal geweld haar echtgenoot heeft verlaten.

Verweerder laat voorts gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel zorgvuldig rekening werd gehouden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij aanvoert, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de integratie van de verzoekende partij geen verder verblijf rechtvaardigt.

Verweerder wijst er op dat door de verzoekende partij enkel een bewijs van een verplicht integratietraject werd voorgelegd, alsook documenten betreffende basis cursussen Nederlands. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat hieruit blijkt dat zij er alles aan heeft gedaan om alhier te

integreeren, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Tevens werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij tot op heden leefloon ontvangt, evenmin blijkt geeft van enige moeite om zich te integreren in de Belgische samenleving.

Terwijl anderzijds werd vastgesteld dat vaststaat dat de verzoekende partij in het land van herkomst voldoende bindingen heeft, gelet op het feit dat zij nog kinderen heeft in Cuba.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting in haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert de schending van deze beginselen aan omdat zij meent dat geen rekening werd gehouden met de mishandeling door haar echtgenoot, waardoor zij gedwongen werd hem te verlaten. Verzoekster meent dat haar overtuigingsstukken aanvaard moeten worden en dat toepassing gemaakt moest worden van artikel 11, § 2, 4°, lid 4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het door verzoekster vermelde artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet niet op haar van toepassing is. Artikel 11 van de vreemdelingenwet is van toepassing op familieleden van vreemdelingen die gemachtigd zijn in België te verblijven. Verzoekster was gehuwd met een Belg, waardoor de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” op haar van toepassing zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze genomen is op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster, toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd om stukken voor te leggen die nuttig konden zijn voor haar dossier, volgende documenten heeft voorgelegd: een inschrijvingsfiche voor Nederlandse lessen, een bewijs van geslaagd zijn voor een module Nederlands, haar Cubaans diploma van arts, een Cubaans registratieattest van gezondheidswerker en synthesebesluiten onderhoudsuitkering na echtscheiding, waarbij de Pv's van 23 oktober 2012 en 8 november 2012 zijn gevoegd over de klacht van verzoekster tegen haar echtgenoot.

Uit de bijlagen bij deze “synthesebesluiten onderhoudsuitkering na echtscheiding”, met name de Pv’s van 23 oktober 2012 en 8 november 2012, blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de huwelijksproblemen van verzoekster en haar ex-echtgenoot voor het nemen van de bestreden beslissing.

Over deze stukken wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

In de nota wordt wel op deze stukken ingegaan en gesteld dat uit deze stukken geenszins blijkt dat verzoekster werd mishandeld door haar ex-echtgenoot.

Dit betreft echter een motivering *a posteriori* waarmee geen rekening kan worden gehouden, aangezien ze niet is opgenomen in de bestreden beslissing.

Aangezien uit een vergelijking van de motieven met de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij niet met alle stukken waarvan zij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden, wordt vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET